

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra Forskrevet (Danske Klassikere)

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 28. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708764578448/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Vil De dele en Flaske Cliquot med mig? ... jeg mener, skal vi være halvt om den – eller tre om en?

Gerhard nikkede; Overgaard ligeledes. Opvarteren fik et Vink og bragte Flasken i den blanke Metalkøler. Tre Glas – store Glas – Pokaler! raabte Brynjulfsen, og hans Øjne skinnede omkap med Metalkøleren ved Ordet »Pokal«. Og hor – skal vi ikke komme den i Porter? – Det frembringer det fyldige Indtryk af .....

At tage Munden fuld! afbrød Overgaard.

Hold Mund! Det frembringer et Renæssanceindtryk – Fornemmelsen af Blod, Oksekød sammen med Duft af sylrlige Druer – et *nundt* Indtryk, noget materielt-spirituelt .....

Til Sagen! raabte Overgaard. Lad os høre!

Lad os høre! raabte nogle fra et af de andre Borde.

Brynjulfsen stod oprejst, viftende med det lille Blad Papir. Haanden med de opsvulmede Aarer skælvede let, og han kastede et hurtigt, sky Blik over til Sofaen.

Saa læste han:

Treuga Dei.

Selv oprevet i en Tid,
som med Slangens Tand opriver
Slægten delt i Tvivl og Strid –
her mit Lejdebrev jeg skriver:
Jeg var mindre stor end lang;
Slangen fik jeg ikke dræbt,
men mod Skønhed har jeg stræbt,
og mit Blod flød i min Sang.

Hvem er *vi* fra denne Tid?

Svøbtes Glutten under Skæmten –
nej, ved Barmen stræng og hvid
lagdes den, til Klokkers Klemten.
Fejde-Klokker, Vagt mod Vagt,
Bryllup under Sværdes Kryds,
og det dødsens-bange Kys:
da blev Barnets Spire lagt!

Sidste Kys og sidste Ord!

til sin Vagt den Brudgom haster,
Døden ganger paa hans Spor
og sin Slynge om ham kaster.
Fældet – savnet; elsket – glemte;
taarevædet Brudeseng,
og en Vugge for en Dreng
svøbt og døbt til Klokkers Klem!

Ve! det gælder Dig og mig.

Giv Asyl med Stormes Læ i,
Rast og Ro paa Stridens Vej;
Treuga Dei! Treuga Dei!
Klærk og Kriger, Store, Smaa:
Næven op mod Himlens Gud!
tryk ham, tru ham, skrig det ud:
Guds-Fred! førend vi forgaa!

Treuga Dei for de Smaa,

dem i Aanden, dem af Kroppen –
for de »lykkelige Faa«,
som med Sved maa væрге Toppen!
Var jeg mere stor end lang,
skulde selv jeg Fejden dræbt:
ak, mod Skønhed har jeg stræbt,
og et Nød-Skrig blev min Sang!

Han trak under Oplæsningen Vejret en Smule gennem Næsen, og han var ikke fri for at »deklamere« Versene. Da han havde endt, var der et Øjeblik Tavshed. Ovre fra de »Eldres« Værelse hørtes Stemmer, som talte om saadanne dagligdags Begivenheder, Theatersnak, Byvrøvl, der i og for sig ikke er komisk, men som bragt i Forbindelse med højtsvungne Vers bliver af en komisk Virkning. Overgaard sagde højt og tørt:

Det var virkelig ikke ilde!

Ovre fra Sofaen lød det: Faar jeg Lov at se?